

DZIENNIK URZĘDOWY

WOJEWÓDZTWA PODKARPACKIEGO

Rzeszów, dnia 11 lipca 2019 r.

Poz. 3624

ROZSTRZYGNIECIE NADZORCZE NR P-II.4131.2.215.2019 WOJEWODY PODKARPACKIEGO

z dnia 9 lipca 2019 r.

Na podstawie art. 85, 86 i 91 ust. 1 i ust. 2 ustawy z dnia 8 marca 1990r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2019 r., poz. 506) oraz art. 4 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 20 grudnia 1996 r. o gospodarce komunalnej (Dz. U. 2019 r., poz. 712).

STWIERDZAM NIEWAŻNOŚĆ

§ 4. uchwały Rady Miejskiej w Kolbuszowej Nr IX/118/2019 z dnia 31 maja 2019 r. w sprawie ustalenia opłat za korzystanie z płatnych niestrzeżonych miejsc postojowych (parkingów) dla pojazdów samochodowych przy ul. Plac Wolności w Kolbuszowej.

Uzasadnienie

Rada Miejska w Kolbuszowej uchwałą Nr IX/118/2019 z dnia 31 maja 2019 r., ustaliła opłaty za korzystanie z płatnych niestrzeżonych miejsc postojowych (parkingów) dla pojazdów samochodowych przy ul. Plac Wolności w Kolbuszowej. Wskazana uchwała Rady Miejskiej została doręczona organowi nadzoru w dniu 11 czerwca 2019 r. Uchwała została wydana w wykonaniu delegacji ustawowej zawartej w art. 4 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 20 grudnia 1996 r. o gospodarce komunalnej. Zgodnie z tym przepisem organ stanowiący jednostki samorządu terytorialnego postanawia o wysokości cen i opłat albo o sposobie ustalania cen i opłat za usługi komunalne o charakterze użyteczności publicznej oraz za korzystanie z obiektów i urządzeń użyteczności publicznej jednostek samorządu terytorialnego.

W przeprowadzonym postępowaniu nadzorczym organ nadzoru stwierdził, że § 4 uchwały został podjęty z istotnym naruszeniem prawa. Z treści uchwały wynika, że rada wprowadziła nie tylko stawki opłat za korzystanie z płatnego parkingu ale również opłatę dodatkową w przypadku zaparkowania pojazdu na płatnym parkingu bez wniesienia opłaty parkingowej w tym za uiszczenie opłaty w zaniżonej wysokości lub przekroczenie opłaconego czasu parkowania.

Nieruchomość, na której zlokalizowany jest parking nie stanowi drogi publicznej w rozumieniu art. 1 i 2 ustawy z dnia 21 marca 1985 r. ustawy z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych (Dz. U. z 2018 r. poz. 2068 ze zm.). Według art. 8 ustawy o drogach publicznych ulice i place należy zakwalifikować do kategorii dróg wewnętrznych. Do zlokalizowanych na tych drogach parkingów nie znajdują w konsekwencji zastosowania przepisy regulujące tzw. strefy płatnego parkowania, o których mowa w art. 13 ust.1 pkt 1 i art. 13b ustawy o drogach publicznych. Podnieść wypada, że w orzecznictwie sądów administracyjnych prezentowane jest stanowisko, że wykorzystywanie nieruchomości gminnych na parkingi oraz zarządzanie tymi terenami stanowi realizację zadań o charakterze użyteczności publicznej (wyrok WSA we Wrocławiu z dnia 2 czerwca 2011 r., sygn. II S/Wr 245/11, wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gliwicach z dnia 24 listopada 2014 r., sygn. II SA/GL 800/14).

W wyroku z dnia 23 stycznia 2013 r., sygn. akt: III SA/Wr 563/12 WSA we Wrocławiu, zauważył, że przepis art. 4 ust. 1 pkt 2 ustawy o gospodarce komunalnej, mógł stanowić podstawę prawną do określenia przez radę gminy opłat za korzystanie z urządzonego na jej nieruchomości parkingu dla pojazdów samochodowych stanowiącego obiekt użyteczności publicznej, nie można natomiast z tego unormowania

wyprowadzać upoważnienia organu stanowiącego gminy do ustalania "opłaty dodatkowej" za parkowanie pojazdów bez wniesienia opłaty parkingowej określonej przez radę gminy. Zestawienie treści art. 13f ust. 1 i art. 13 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych pozwala twierdzić, że opłata ustalana przez radę gmin ma charakter odpłatności za usługi świadczone podmiotom korzystającym z dróg publicznych, a parkującym pojazdy samochodowe na drogach publicznych w strefie płatnego parkowania. Natomiast opłata dodatkowa, o której mowa w art. 13f ust. 1 ustawy o drogach publicznych, stanowi w istocie sankcję za nieuiszczenie opłaty za wspomnianą usługę w strefie płatnego parkowania, co jest rodzajem odpowiedzialności administracyjnej przybierającej postać kary pieniężnej. Upoważnienia rady gminy do określenia tak rozumianej "opłaty dodatkowej" nie można również domniemywać, ustanowienie odpowiedzialności należy do materii ustawowej. Organy stanowiące jednostek samorządu terytorialnego mogą zatem sięgnąć po taki instrument tylko wtedy, gdy ustawodawca wprost upoważni je (bez posługiwania się przez organy domniemaniem kompetencji) do wprowadzania unormowań o charakterze represyjnym. Zatem art. 4 ust. 1 pkt 2 ustawy o gospodarce komunalnej, upoważniający organy stanowiące jednostek samorządu terytorialnego do stanowienia o wysokości cen i opłat albo o sposobie ustalania cen i opłat za usługi komunalne o charakterze użyteczności publicznej oraz za korzystanie z obiektów i urządzeń użyteczności publicznej jednostek samorządu terytorialnego, nie przyznaje tym organom kompetencji do wprowadzania "opłat dodatkowych" mających charakter kary pieniężnej za niewykonanie obowiązku zapłaty ustanowionych przez te organy opłat.

Rada Gminy wyłącznie uprawniona jest do określenia wysokości opłat za korzystanie z urządzeń użyteczności publicznej, a nie wprowadzania dodatkowych opłat o charakterze penitencjarnym.

Mając na względzie zasadę legalizmu, znajdującą oparcie w art. 7 Konstytucji RP, zgodnie z którym organy władzy publicznej działają na podstawie i w granicach prawa, a także art. 94 Konstytucji, w myśl którego organy samorządu terytorialnego, na podstawie i w granicach upoważnień zawartych w ustawie, stanowią akty prawa miejscowego obowiązujące na obszarze działania tych organów, należy uznać, że kwestionowany § 4 uchwały narusza prawo w sposób istotny, co stanowi podstawę do zastosowania środka nadzoru przewidzianego w art. 91 ust. 1 ustawy o samorządzie gminnym.

Na rozstrzygnięcie nadzorcze służy skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Rzeszowie, ul. Kraszewskiego 4A, w terminie 30 dni od jego otrzymania.

**z up. WOJEWODY PODKARPACKIEGO
ZASTĘPCA DYREKTORA WYDZIAŁU
PRAWNEGO I NADZORU**

Małgorzata Wąsacz